

Autor: Collin Cleary

3. „My“ versus „Oni“

Tento můj poslední výrok se vrací zpět k myšlence (krátce zmíněné v úvodu eseje) konfliktu zájmů mezi jednotlivými lidskými skupinami. Přestože to pokládám za samozřejmost, stala se takováto pozice dnes nezřídka kontroverzní. Ústřední myšlenkou multikulturalismu je konec konců idea společnosti, kde vedle sebe bezkonfliktně koexistují rozličné odlišné skupiny – taková představa se ovšem zakládá na sotva uvěřitelně plytkém pojetí „kultury“.

Liberální „oslava rozmanitosti“ ve skutečnosti spočívá v oslavě kultury pouze v jejích vnějších a povrchních formách. Jinými slovy, pro západní liberály znamená „multikulturalismus“ jednoduše koexistenci takových prvků, jakými jsou různé styly tradičních úborů, hudby, tanců, jazyků či pokrmů. Skutečná podstata různých kultur ale spočívá v tom, jak nahlíží na přírodu, jak vnímají božské, jaký mají náhled na muže, ženy a jejich role, a jak vnímají důležitost své skupiny v širším schématu existence. Také rozhodně není vůbec jasné, zda příslušníci dramaticky odlišných kultur spolu dovedou mírumilovně koexistovat. 1]

Je načase, abychom si položili otázku, co pro nás Ásatrú znamená a kam směřuje.

V uskutečnitelnost tohoto „světa Star Treku“, bez konfliktů skupinových zájmů, věří hlavně bohatí bílí vysokoškoláci. Barevní nejen že v takový svět nevěří, ale ani o něj neusilují, protože mají mnohem vyvinutější smysl pro skupinovou identitu a prosazování svých skupinových zájmů. Bílí voliči Demokratické strany jsou obyčejně nadšení, když se do jejich čtvrti začnou stěhovat černoši. Pokud se situace obrátí, černoši projevují nadšení neporovnatelně méně (a fakt, že i oni jsou z drtivé většiny voliči stejné strany, zdá se nehraje pražádnou roli). Stejně tak Asiaté smutně nekrotí hlavou nad tím, jak málo v jejich Chinatownu žije Hispánců.

Důvodem je zdravě vyvinutý vlastnický pocit těchto skupin. Pevně věří, že jejich čtvrti patří jim. Pokud by se chtěla začít masivněji přistěhovávat jiná skupina, vidí to jako očividný konflikt skupinových zájmů. A skutečně – takovéto konflikty jsou opravdové a nevymýtitelné. Neexistují jenom proto, že si lidé *myslí*, že existují, a tak je nelze vykořenit „změnou myšlení“. **Konflikty zájmů existují z prostého, metafyzického důvodu – každý jedinec, každá skupina je něčím.**

Být vždy znamená **být něčím** – mít určitou identitu, která sestává z právě takových složek a

nikoli těch ostatních. To platí pro veškeré existující věci: kameny, tužky, trepky, lidské bytosti a lidské skupiny jako národy a rasy. Každá identita je vždy *identitou odlišnosti*. **Jinak řečeno - identitu čehokoliv zakládá právě způsob, jakým se tato věc liší od ostatních.**

Na mém stole nalevo od počítače stojí dva hrnky. Jsou jim společné jisté vlastnosti, díky čemuž je klasifikuji jako věci stejného druhu. Právě tyto společné vlastnosti však zakládají odlišnost. Oba hrnky jsou keramické a zhruba stejně vysoké, jeden z nich je ale masivnější a těžší. Oba mohou být naplněny tekutinou, ale ten tenčí (právě díky své štíhlosti) může pojmout více tekutiny. Oba jsou zdobené, ale obsah „ozdob“ se liší (na jednom je jen obrázek, zatímco na druhém poselství: citát **agrariánského** autora **Wendela Berryho**).

Hrnek na kávu je tím, čím je nejen svou odlišností od dalších hrnků na kávu, ale také odlišností od všeho ostatního. Identitu lze vyjádřit pozitivně: popíšeme hrnek jako masivní, 15 cm vysoký, keramický a bílé barvy. Každá taková charakteristika je však svým způsobem negativní charakteristikou: hrnek není štíhlý, je 15 a nikoli 20 cm vysoký, je keramický - nikoli kovový a bílý, nikoli žádné jiné barvy. Dále není hrnek sám o sobě schopen pohybu, neumí zastavit kulku, kandidovat ve volbách a celou řadu dalších věcí.

Bez ohledu na to, o jaké věci mluvíme, je veškerá identita identitou odlišnosti - a to zahrnuje i národy a kultury. Identitu lidu tvoří způsob, jakým se liší od jiných národů. To vede k problémům, které u hrnků na kávu nepřipadají v úvahu. Dva hrnky na mém stole se liší, tyto odlišnosti však těžko vyústí v konflikt. Jen pod jedním z nich je podšálek, o podšálek však nebojují. S lidmi je to poněkud jinak. Odlišnosti lidských skupin jsou vždy možným zdrojem konfliktu - totéž samozřejmě platí i o rozdílech mezi jednotlivými lidmi a dokonce zvířecími druhy a jednotlivými zvířaty.

Naše odlišné způsoby mluvy, oblékání, stravování, praktikování náboženství, vydělávání peněz, provozování umění, komponování hudby, výchovy dětí, chápání rozdílů pohlaví či lásky jsou nekonečným možným zdrojem konfliktu mezi lidskými skupinami. Stejně tak jimi jsou rozdíly v zámožnosti nebo zeměpisné poloze (někdo jiný může zatoužit po našem bohatství či zemi). Existovat jako zřetelně vymezená lidská skupina znamená odlišnost od jiných skupin - a kde je odlišnost, tam je nevyhnutelně i napětí, nepřátelství, konflikt a nezdárka válka. Vzhledem k míře utrpení to lze vnímat jako negativa. Dokud však budou odlišné skupiny existovat, jsou odlišnosti nevykořenitelné (přesně to si **některé části levice** uvědomily a vydaly se cestou intenzivní podpory rasového míšení). Pokud tedy věříme v hodnotu jedinečnosti vlastní skupiny - což neznamená nic jiného než cenit si vlastní skupinu - pak musíme uznat, že napětí mezi skupinami není jen čistě negativní. Jde jen o důsledek samotné existence naší skupinové identity.

Naivita, s níž se příznivci multikulturalismu zaklínají slovem „rozmanitost“ jako bezvýhradně pozitivní mantrou, je až zarážející. Rozmanitost značí odlišnost a lidské odlišnosti nejsou šťastnou, dětem určenou přehlídkou barev, zvuků, chutí a vůní. Rozmanitost znamená nekonečný svár, neporozumění, nesnášenlivost a podezírání. **Přesto oslavujte rozmanitost! Bez ní, bez odlišností, bychom nebyli vůbec ničím.**

Německý politický teoretik Carl Schmitt (1888-1985) se proslavil mj. „pojmem politična“, založeným na rozlišení „my versus oni“ nebo jak to Schmitt nazývá: „přítel – nepřítel“. Nenechte se odradit slovem „politično“ – Schmitt zde naráží na nutnost definice lidských skupin protikladem k odlišnému. Národ sjednocuje poznání konfliktu zájmů vlastních a zájmů členů odlišných skupin, které mají vlastní zájmy. Z tohoto pocitu jednoty povstává mocenská struktura jako odpověď na hrozbu představovanou jinými skupinami – politický řád. Ten mj. zahrnuje i udržování pořádku a zajištění připravenosti k činu pro případ, že se z potenciální hrozby stane hrozba skutečná.

Umím si představit, že někdo přijde s pochopitelnou námitkou: „Proč se skupina musí definovat vymezením vůči jiné skupině? Proč musí její identita směřovat k nepřátelství a zlé vůli?“ Taková námitka však vychází z nepochopení Schmittovy pozice a skutečného významu slova „vymezení“. **Podle Schmitta není skupinová identita založena na nepřátelství vůči jiným skupinám, ale na prožívaném smyslu odlišnosti od jiných skupin.** Jak jsem však uvedl výše – dokud existují odlišnosti, je možnost konfliktu zájmů a nepřátelství stále přítomna.

Schmitt doslova říká:

„Politický nepřítel nemusí být morálně zlý, nemusí být esteticky ošklivý; nemusí vystupovat jako hospodářský konkurent, a dokonce se může zdát výhodné uzavírat s ním obchody. Politický nepřítel je prostě někdo jiný, je to cizinec, a k jeho podstatě stačí říci, že je ve zvlášť intenzivním smyslu existenciálně někým jiným a cizím, takže v extrémním případě jsou s ním možné konflikty, které nemohou být rozhodnuty ani nějakým předem přijatým souborem obecných norem, ani výrokem nějakého ‚nezúčastněného‘, a tudíž ‚nestranného‘ třetího.“ 2]

Schmitt dále označuje *všechny* lidské rozdíly za politické, pokud dosáhnou intenzity rozdělující lidi do skupin „přítel“ versus „nepřítel“. Úvod své eseje jsem zakončil řečnickou otázkou: Proč nemůže zůstat Ásatrú apolitickým náboženstvím? I pokud bychom zaujali univerzalistickou pozici zastávanou Trothem a považovali Ásatrú za pouhý soubor hodnot, připravený k osvojení kýmkoliv, stále bychom naráželi na potřebu vymezení mezi přívrženci Ásatrú a „nevěřícími“. A museli bychom pak klasifikovat „nevěřící“ jako možné „nepřátele“ – protože (jak historie ukazuje na takřka nekonečném množství příkladů) doktrinální a náboženské rozdíly často vedou k nepřátelství.

Jak jsem však dokázal, chápat Ásatrú jako na vyznání víry (krédu) založeném náboženství znamená jeho zásadní nepochopení. Ásatrú je etnickým náboženstvím. Jeho identita – odlišnost – nespočívá pouze v jeho „přesvědčení“, ale také ve faktu, že je náboženstvím *právě toho* národa a nikoli *toho* národa; je výrazem přirozené povahy jistého národa a nikoli jiného. Vážít si Ásatrú a držet se jeho zásad pak musí znamenat ocenění lidu Ásatrú. Jak jsme však ukázali, lid jako takový lze definovat skrze odlišnost – a tam, kde je odlišnost, *vždy* přetrvává možnost konfliktu.

Cenit si lidu Ásatrú tedy nezbytně znamená pochopení nemožnosti odstranění konfliktu mezi našimi lidmi a jinými skupinami. Vážít si lidu Ásatrú znamená být neustále na stráži jeho zájmů před zájmy jiných skupin. Rozdělení „My“ versus „Oni“ přetrvává navždy. Vlastně – jak jsem naznačil výše – se v posledních letech konflikty mezi skupinami spíše zvýraznily. A bude hůř. V sázce je samotné přežití lidu Ásatrú – a bez svého lidu nemůže být žádné Ásatrú.

Prozatím jsem se snažil na filozofických základech obhájit nutnost spojení Ásatrú s etnickou oddaností a bezvýhradnou obranou etnických zájmů našeho lidu. Opustíme však na moment filozofickou rovinu a zkusme zjistit, jaké postoje jsou do nejvyšší míry v souladu s duchem Ásatrú. Je to ta pozice, již jsem nastínil, a která se zakládá na organickém spojení Ásatrú a našeho lidu a žádá si po nás obranu jeho zájmů – i kdyby to mělo znamenat ostrakismus, odsouzení či smrt? Nebo je pozice, která spojení mezi lidem a jeho vírou neuznává, varuje lidi před neodpuštělným „rasistickým“ proviněním – ochranou vlastních skupinových zájmů, a povzbuzuje je k jásnání nad vlastním vyvlastněním a vyhynutím? **Která z těchto pozic je více v souladu s duchem ság?**

Lidé, kteří věří v možnost (nebo nutnost) popírání odlišností, a kteří sní o konci všech konfliktů, jsou také těmi, kdo – ať už si to uvědomují nebo ne – touží po úplném a konečném zničení všech zřetelných identit. Bez identity je ... nic. Život – a samotné bytí – je identita; život je tak svár a odlišnost. Naše cesta – pohanská cesta Ásatrú – je utvrzením takového života – bojovného a nepoddajného. Jejich cesta je cestou smrti, vymření a zánku. **„Liberální pohan“ je oxymóron.**

4. Kdo vlastně jsou „naši lidé“?

Nyní se budou zabývat ošemetným problémem, a sice otázkou, kdo vlastně tvoří „náš lid“. Výše jsem za lid Ásatrú označil germánskými jazyky mluvící Severoevropany a také jsem dal jasné najevo, že mluvím o specifických etnických skupinách. Plynou dánštinou hovořící a v Dánsku trvale žijící osoba nigerijského či čínského původu do této množiny nepatří, důraz je kladen na původ.

Na tomto místě lze vznést protiargument k celému duchu eseje. Snažím se prokázat, že Ásatrú je – nebo by mělo být – neoddelitelné od bílého nacionalismu. Bílý nacionalismus ale neznamena obranu zájmů jen germánských národů – znamená obranu a prosazování zájmů (etnických) Italů, Španělů, Rusů, Čechů, Řeků atd. Ti všichni jsou „bílí“. Ne všichni ale věrohodně náležejí k lidu Ásatrú.

Jistě, lze namítnout, že Ásatrú je jen jednou z variant indoevropské duchovnosti a že všechny tyto národy před příchodem křesťanství vyznávaly etnická/lidová náboženství blízce spřízněná s Ásatrú. Museli bychom však užít nepřirozeně komplikovaných logických konstruktů k tomu, abychom na základě *tohoto* faktu dospěli k přesvědčení, že se máme starat o osud negermánských evropských národů. Vypadá to, že je možné argumentovat – pomocí určité logiky, kterou jsem uplatnil v tomto eseji – že Ásatruar ryze severoevropského, nebo germánského původu by měl hájit zájmy ostatních příslušníků podobného rodu. Bylo by však přehnané tvrdit, že z tohoto důvodu by měli být „bílymi nacionalisty“.

Vypadá to jako zásadní problém, ale ve skutečnosti tomu tak není.

Začněme zjevným poznatkem, který jsem až dosud nezmínil: dávat přednost a cítit větší blízkost a sympatie k nám podobnějším lidem je přirozené. I toto má svůj genetický základ. Bratrům zpravidla víc záleží na jejich sestřích než na sestřenicích z druhého kolena - i když všichni vyrůstali pospolu. Bratrancům zpravidla na sobě vzájemně záleží více než na jejich sousedech, i když patří tito sousedé do stejné etnické skupiny. A sousedé náležící ke stejné etnické skupině zpravidla cítí větší vzájemnost a důvěru, než k sousedům ve vedlejší ulici, kteří patří k jiné etnické skupině.

Pro Angličana je vcelku přirozené cítit bližší vazbu k ostatním Angličanům než k Francouzům. A pro mě jakožto člověka převážně germánského původu (navzdory irskému jménu) je nepochybně přirozený bližší vztah k Angličanům než k Francouzům. To neznamená, že nemůžou nastat případy, kdy se budu cítit velice spřízněný s Francouzem - třeba když na sebe navzájem narazíme při návštěvě Nigérie. Kulturní, povahové a dokonce i jazykové rozdíly v takovém případě snadno a rychle vyblednou a ustoupí do pozadí. Pokud by se v dané situaci objevil Dán, předpokládám, že bych s ním cítil ještě pevnější pouto než s Francouzem. Spojení bych si ale vytvořil i s Francouzem, protože je mi koneckonců hodně podobný - i když ne úplně kompletně.

Kdo tedy tvoří náš lid? Pro mě a mně podobné je přirozené cítit nejbližší spřízněnost s ostatními lidmi germánského původu. Ostatní Evropané jsou mi ale také podobní a proto také patří do mého lidu - užitečnou pomůckou je analogie s rodinou a širší rodinou. Vždy budu mít nejtěsnější vztah s nejbližší rodinou, ale přesto budu mít blízký - i když ne tak těsný - vztah se svými bratranci. Použiji neobratný příklad: Kdyby se ve stejném jezeře topili můj bratranec Alfred a neznámý člověk a já mohl zachránit jen jednoho z nich, zachránil bych svého bratrance - a nikdo by mi to nevyčítal.

Kdyby se v tomtéž jezeře topili neznámý Evropan a neznámý černoš a já mohl opět zachránit jen jednoho z nich, koho bych zachránil? Asi bych jednal instinktivně a zachránil bělocha - což považuji za stejně přirozené (a postrádající zlý úmysl) jako upřednostnění člena rodiny. Přesto bych byl nepochybně označen za „rasistu“. Bylo by mi jedno, jestli jde o Řeka nebo Dána - jednal bych instinktivně, protože ten člověk „je jako já“. Takovou přirozenou náklonnost k vlastním je třeba chválit a rozvíjet. Jedná se o hluboce „pohanskou“ hodnotu, jež je v naprostém protikladu s křesťanským pojetím (které dovoluje upřednostnit jen křesťany před nevěřícími, a vlastně ani to ne tak docela).

Má esej do této chvíle vyznívá jako snaha roznítit ve vyznavačích Ásatrú pocit sounáležitosti s vlastní skupinou - ve skutečnosti však pouze vyzývám k uvědomění si dávno existujících vazeb (ať už jsou si lidé jejich přítomnosti vědomi či ne) a jejich nebojácnému vyjádření. Pravdou ale zůstává, že při současném stavu necítím vazby jen k severním Evropanům, ale k Evropanům na celém světě.

Považovat multikulturalismus, masivní neevropskou imigraci do Evropy i Ameriky a kolabující bělošskou porodnost za katastrofické je nasnadě. Jako vždy zde ale působí hegelíánská „lest

rozumu“. 4] Zmíněný vývoj tak může vyvolat pozitivní následky a pomoci k ukování evropské – nebo bílé – identity pevnější, než jaká byla kdykoliv předtím. Střízlivý pohled do historie odhalí, že v minulosti (vlastně i velmi nedávné) by bylo takřka nemyslitelné nahlížet na příslušníky jiných evropských národů jako na „stejně jako jsme my“. Angličané byli smrtelnými nepřáteli Španělů, Němci bojovali s Rakušany, ti na oplátku soupeřili s Italy atd. – to vše dnes působí takřka neuvěřitelně. Některé z těchto nekonečných bratrovražedných válek se (alespoň oficiálně) odehrály kvůli sváru odlišných odnoží křesťanství – což právem vyvolává nevolnost.

Liberál by snad mohl namítnout, že měnící se historické okolnosti také vedly k větší vazbě a sympatiím s lidmi ostatních ras. Stejně jako dnes cítí Angličané a Francouzi cítí, že je víc spojuje, než rozděluje, vedl multikulturalismus také k rozvoji přirozených pocitů sympatie k Číňanům a Nigerijcům. Důkazem budiž vzestup míry rasově smíšených svazků a také toho že má každý (s výjimkou bílých rasistů) alespoň jednoho známého či přítele jiné rasy. Nesnažím se tedy ponoukat k popírání přirozených pocitů k jiným rasám? Nebo jinak řečeno – nevedu čtenářů k podpoře některých přirozených pocitů a potlačování jiných?

Tento argument však nejen příliš úzce chápe „přirozené pocity“, ale také spočívá na nesprávných předpokladech. Zaprvé, příslušníci odlišných ras byli mezi sebou *odjakživa* schopni sympatií a blízkých vazeb. Stejně tak jsou lidé všech ras schopni blízkých vazeb s příslušníky jiných druhů – jak potvrdí každý majitel domácího zvířete.

Pravdou však zůstává, že svazky „napříč“ rasovou linií zpravidla vznikají v neobvyklých a krajních podmínkách (společně sdílený bunkr či zákop). Jinak bývají tyto svazky dočasné a povrchní (jako v případě kolegů – „přátel“ jiných ras). Jistě – mezirasové sňatky jsou běžnější, než bývaly, drtivá většina lidí ale stále dává přednost partnerům vlastní rasy. Rozvodovost smíšených párů je pak navíc výrazně vyšší, než je tomu u manželství partnerů stejné rasy. A ano, každý člověk má alespoň jednoho „etnického“ známého – každý člověk v televizi. Ve skutečném světě dávají lidé přednost společnosti svých vlastních a s nimi uzavírají nejpevnější svazky – ať už mluvíme o sezdaných párech, přátelích, spolubydlících, spolupracovnících, obchodních společnících atd.

Když se vrátím k výše nastíněnému scénáři: je možné sblížit se, návdavkem k Dánovi a Francouzi, i s Nigerijcem? Nepochybně. Pouto ale zřejmě nebude tak silné a hluboké. Pokud by během mého pobytu v Nigérii vypukly násilnosti a Nigerijci začali s pobíjením Evropanů (jako se to děje bílým farmářům v Zimbabwe), bez váhání bych se dal dohromady s Dánem a Francouzem a na svého nigerijského přítele zřejmě úplně zapomněl. (Disraeli měl pravdu: „*Rasa je vším. Neexistuje žádná jiná pravda.*“ 5])

Závěrem je třeba si uvědomit, že „přirozené pocity“ nejsou omezeny na sympatie. Stejně tak přirozená je i antipatie. Její živnou půdou jsou odlišnosti – čím větší rozdíly, tím větší možnost antipatie. Přijměme všechny přirozené pocity, hořké i sladké.

Závěrem: Quo vadis, Ásatrú?

Na tomto místě se budu zabývat dalším aspektem problému, kdo vlastně tvoří „náš lid“. Živě si dovedu představit stoupence Ásatrú, jak čte tuto esej a nesouhlasně vrtí hlavou: „Co mi vlastně je po ‚mých lidech‘? Většinu z nich je Ásatrú k smíchu. Jsou plně oddaní modernímu individualismu a konzumerismu. Jsou to ovce čekající na porážku. Nietzscheho ‚poslední lidé‘. Lidé bez duší. Prázdní lidé. Lidé bez kvality. Opice v kalhotách. Proč bych měl nasazovat krk a přidat se k bílému nacionalismu, když jediné, čeho by se mi od obyčejného bělocha dostalo, by byl plivanec do obličejů a nadávky?“

Často slýchávám podobné věty nejen v okruhu Ásatrú, ale i v Ásatrú v zásadě nezúčastněných bělochů. Takový postoj však jednoduše klade na naše lidi příliš vysoké požadavky. Odnepaměti a bez výjimky byla vždy drtivá většina příslušníků každé rasy konformistickým, poslušným stádem, často neschopným rozpoznat – natožpak ochránit – vlastní zájmy.

Velikost naší rasy nevychází z naší ochoty vybočit individualisticky z řady. Spočívá v možnostech a schopnostech dosahovat fantastických výsledků pod náležitým vedením. Jistě, ságy oslavují skutky hrdinů, kteří často překračují pravidla – ti jsou však oslavováni právě kvůli své výjimečnosti. Právě oni vedou a inspirují loajalitu ostatních (což je v germánské tradici bez debat jedna z nejceněnějších ctností). Každý lid potřebuje vůdce, sami od sebe se osvobodí či osvítil jen vzácně – pokud vůbec. K provedení velkých změn je třeba předvoje – a ten bude v začátcích obáván a nenáviděn.

Naši lidé byli po staletí vystaveni vymývání mozků křesťanstvím, osvícenstvím a kulturním marxismem (což vlastně jsou tři dosti příbuzné směry). Očekávat rychlé a samostatné „ozdravení“ by bylo silně nerealistické. Místo abychom naše lidi nenáviděli kvůli jejich pokleslému stavu, musíme k nim najít soucit a naučit se je milovat, tak jako rodič miluje chybující dítě.

Příznějme si, že se vůbec nejedná o snadný úkol – zejména proto, že mechanismy moderního světa dělají všechno, co umí k zpřetrhání všech zbývajících vazeb. Chamtivý kapitalismus staví bratra proti bratru a vykořeňuje nás z míst, které naše rodina po generace nazývala domovem. Mění manželství na „partnerský svazek“ dvou společensky mobilních spotřebitelů, kteří zůstávají spolu – dokud je to oboustranně výhodné. Feminismus svým vzájemným štváním mužů a žen jen doplňuje a podporuje tyto úchylinky kapitalismu. V moderní kultuře obsažený požadavek na rebelii mládí staví syny proti otcům. Pryč je i důvěra v běžném občanském soužití a s ní i možnost nechávat nezamčené dveře. 3] Je vlastně s podivem, že jsme ještě schopni vzájemného citu. Tento problém se ale musíme snažit poctivou a tvrdou prací překonat, nikoli ho zhoršovat zřeknutím se světa a označením vlastních snah za „beznadějné“.

V průběhu staletí se naše kultura dramaticky proměnila, pohříchu hlavně k horšímu. Ano naše hodnoty byly zkaženy a my s nimi – přesto zůstává naše *podstata* totožná. V úvodu své eseje jsem mluvil o tom, že Ásatrú je výrazem jedinečné povahy našeho lidu – produktem naší unikátní genetické charakteristiky. Ta se nezměnila. Geneticky zůstáváme totožní s Arminiovými současníky. Pod tenkým nánosem moderní dekadence jsme pořád titíž lidé, kteří

v Teutoburském lese pobili 20 000 Římanů. Jsme tíž lidé, kteří tesali runy a napjatě naslouchali příběhům o Ódhinnovi a bozích. Pořád jsme titíž lidé, pro které byla ideálem ženské ctnosti krvelačná Gudrun. A jsme lid Shakespeara, Schillera, Goetha, Mozarta, Beethovena, Nietzscheho a Wagnera.

Pokrevní linie je nepřerušovaná a potenciál tak stále koluje v našich žilách. Naše náboženství – Ásatrú – se vyznačuje takřka posedlostí klanovou a dědičnou identitou, a my, moderní vyznavači Ásatrú – údajně ctíme naše předky. Proto se ptám: jak lépe uctít naše předky, než ochranou a oživením jejich pokrevní linie? Rádi se stylizujeme do role Severanů. Naši předkové by ale většinu z nás vůbec nepoznali: dopustili jsme se v jejich očích nepochopitelně ohavných prohřešků. Zavrhli jsme vlastní lid – a bez hanby a s úsměvem jsme kapitulovali.

Je načase, abychom si položili otázku, co pro nás Ásatrú znamená a kam *směřuje*. Je naším cílem prosté přijetí Ásatrú coby další „lifestylové volby“ ve všeobjímajícím kotli New Age „spirituality“? Spokojíme s občasným setkáváním s dalšími podivíny jako my, kdy si oblečeme směšné kostýmy a budeme provádět rituály v zapomenutých mrtvých jazycích? Jediný způsob, který může Ásatrú ospravedlnit a povznést ho nad kategorii nějaké další moderní izolující požitkářské výstřednosti je pochopit ho jako *formu, která na nás klade vysoké nároky*. Znova – co může být vyššího než spása našeho lidu? Jaký jiný cíl by byl hodnější Ásatrú, víry hrdinů z eposů, našich předků, víry, v níž je krev vším?

Ásatrú je hrdinským závazkem našemu lidu a jeho duchu. V porovnání s tím je vše ostatní – runy, staronorština, picí rohy, skaldské verše atd. – jen vnějškové a povrchní. Není žádným překvapením, že tolik lidí dává přednost vnějškovému před podstatným – takový je moderní způsob – a zvláště pak, pokud to „podstatné“ zahrnuje závazek něčemu od základu tak protimodernímu, „iracionálnímu“ a nebezpečnému, jako je věrnost podobným lidem – jen *proto*, že jsou jako já. A právě to je naše etnické náboženství, to je Ásatrú, jakmile odložíme stranou vše nepodstatné a povrchní: obrana lidu a samotného ducha Ásatrú.

Na závěr je čas vypořádat se s dvojznačností pojmu „etnické náboženství“, jíž jsem se jen zlehka dotkl. Etnické náboženství je náboženstvím „národa“ více než v jednom významu. V nehlubším slova smyslu je etnické náboženství lidu viditelným ztělesněním ducha tohoto svébytného lidu. V určitém slova smyslu tak lid jeho prostřednictvím uctívá sám sebe. Náboženství je lid a lid je náboženstvím. To je nezákladnější odpovědí na otázku spojení Ásatrú s „politickou sférou“ nebo s „bílým nacionalismem“. Spojit je lze snadno – vlastně už spojeny jsou, těsně a nerozdělitelně – ať už to vyznavači Ásatrú či bílí nacionalisté uznávají či ne. 5]

Poznámky:

1] Pokud samozřejmě nejsou všechny odlišnosti – až na ty nejpoprchnější – smazány procesem transformace odlišných národů do jednotlivé, vzájemně zaměnitelné spotřebitelské masy bez jakýchkoliv hlubších přesvědčení. Přesně takový je konečný cíl globálního kapitalismu s jeho projektem multikulturalismu – čemuž nadšeně tleskají a napomáhají

užiteční idioti z protikapitalistické levice.

2] Carl Schmitt, *The Concept of the Political*, trans. George Schwab (Chicago: University of Chicago Press, 2007), 27. Český Carl Schmitt, **Pojem politična**. Oikoymenh 2007, str. 27

3] Studie prokázaly vysokou míru nedůvěry v rasově rozmanitých čtvrtích – a to i mezi příslušníky stejné rasy.

4] V Hegelově pojetí vývoje se spojuje myšlenka univerzálního lidského pokroku a nutného řádu. Nejde však o vývoj autonomní. Nesmíme zapomínat, že prostřednictvím pokroku lidské společnosti se vyvíjí samotný Hegelův duchovní princip. Lidé tedy podle Hegela nejsou autory, nýbrž pouze herci (ne-li loutkami) svého dramatu. Tomu odpovídá Hegelův pojem lest rozumu. Aby mohl vývoj pokračovat svým určeným směrem, musí lidé jednat jistým způsobem. To není možné nechat na vůli lidí. Proto jim absolutní rozum „podstrčí“ jisté motivy a zájmy, které lidi inspirují k žádoucímu jednání. Lidé si tedy myslí, že jednají podle své vlastní vůle, ve skutečnosti však jednají tak, jak si přeje duch. Zdroj: Doc. PhDr. Ivana Holzbachová, CSc., *Dějiny společenských teorií*, kapitola 8: **Georg Wilhelm Friedrich Hegel**.

5] Citát pochází z Disraeliho románu **Tancred**. Nutno ovšem dodat, že Disraeli má na mysli především rasu židovskou. „*Nesmíšená rača s organizací první třídy: tatě bezpečně pravou aristokracií přírody.*“ Blíže o románu Tancred viz Karel Tůma: *Z románův dobrodruha*, časopis **Květy**, ročník III. Praha 1881 str. 80-81.

6] Zajímavým důsledkem (na jehož rozvíjení zde naneštěstí není prostor) výše uvedeného je i druhá strana rovnice – nerozdělné spojení bílého nacionalismu s Ásatrú. Rada bílých se proti tomu ohradí. Část z nich jsou ateisté odmítající veškeré náboženství, jiní vidí přívržence Ásatrú (ne bezdůvodně) jako – přinejlepším – podivíny ve srandovních čepicích. Pokud ale platí mé tvrzení – tedy že přívrženci Ásatrú by měli přijmout bílý nacionalismus, protože Ásatrú je vyjádřením ducha (severoevropské odnože) Evropanů, pak musí logika fungovat i opačně: Bílí nacionalisté by měli přijmout Ásatrú – alespoň ti severoevropského původu. Vznikají ale i hnutí dalších evropských národů za účelem oživení starých božstev a jejich uctívání, jako je např. řecká Thyrsoi Hellenes Ethnikoi (Θύρσοι- Έλληνες Εθνικοί) – takovému úsilí mohu jen upřímně popřát hodně zdarů.

Článek Collina Clearyho **Ásatrú & the Political** vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing.